

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

, mede ten behoeve van haar minderjarige kinderen,
appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/12739 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 7 juni 2007 in het geding
tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 februari 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 juni 2007, verzonden op 11 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 26 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de eerste grief klaagt appellante dat de rechtbank, door te overwegen dat de minister haar brief van 23 maart 2004 terecht als een asielaanvraag heeft kunnen aanmerken, niet heeft onderkend dat zij met deze brief heeft beoogd voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in aanmerking te komen.

2.1.1. In haar brief van 23 maart 2004 heeft appellante de minister verzocht haar op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000, gelezen in samenhang met artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000, een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Daartoe heeft zij aangevoerd, voor zover thans van belang, dat zij sinds 1993 in Nederland verblijft en in de Nederlandse samenleving is geworteld en dat zij drie minderjarige kinderen heeft die hier te lande geboren zijn en geen enkele band met haar land van herkomst hebben.

Bij brief van 26 oktober 2005 heeft de minister appellante medegedeeld dat haar brief, gelet op de inhoud ervan, wordt aangemerkt als een asielaanvraag. In die brief is haar verzocht, indien zij van mening is dat haar verzoek ten onrechte als asielaanvraag is aangemerkt, dat binnen twee weken na dagtekening van de brief kenbaar te maken. Voorts is zij, om op de asielaanvraag te kunnen beslissen, uitgenodigd voor een gehoor.

2.1.2. Dat appellante niet op deze brief heeft gereageerd en geen gevolg aan de uitnodiging voor het gehoor heeft gegeven, betekent, gezien de duidelijke bewoordingen van de brief van 23 maart 2004, waarbij uitdrukkelijk is verzocht om verlening van een verblijfsvergunning regulier en louter daarop betrekking hebbende aspecten zijn aangevoerd, niet dat zij geacht kan worden te hebben ingestemd met de kwalificatie van haar verzoek als asielaanvraag. De enkele omstandigheid dat de strekking van die

brief, ondanks de stellige bewoordingen daarvan, voor de minister kennelijk niet voldoende duidelijk was en hij om die reden appellante om opheldering heeft gevraagd, kan daaraan niet afdoen.

Gelet hierop, heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de minister de brief van appellante terecht heeft kunnen aanmerken als een asielaanvraag. De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De overige grieven behoeven geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank had behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van appellante tegen het besluit van 16 februari 2006 van de minister alsnog gegrond verklaren. Dit besluit komt, gelet op hiervoor overwogene, evenzeer voor vernietiging in aanmerking. De staatssecretaris dient een nieuw besluit op de aanvraag te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

2.3. De staatssecretaris dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 7 juni 2007 in zaak no. AWB 06/12739;
- III. verklaart het door appellante bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 16 februari 2006, kenmerk 9308.03.0115;
- V. veroordeelt de Staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 966,00 (zegge: negenhonderdzesenzestig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan appellante onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. P.A. Offers en mr. R. van der Spoel, Leden, in tegenwoordigheid van mr. R.J.R. Hazen, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

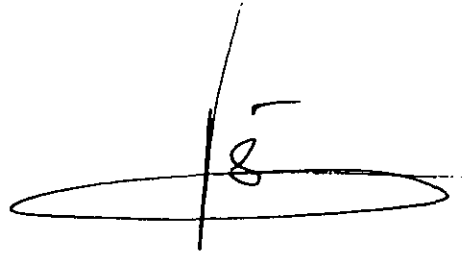
w.g. Hazen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 augustus 2007

452-549.

Verzonden: 27 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink. It features a large, horizontal oval loop. A vertical line descends from the top of the loop, passing through its center. To the right of the vertical line, there is a small, stylized mark that resembles a lowercase 'e' or a similar character.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

zittinghoudende te Utrecht
Sector bestuursrecht

zaaknummers: AWB 06/12739 BEPTDN (beroepszaak)
AWB 06/12741 BEPTDN (voorlopige voorziening)

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken en de voorzieningenrechter d.d. 7 juni 2007

inzake

geboren op : , afkomstig uit de Democratische Republiek
Congo (DRC),
eiseres/verzoekster,
mede ten behoeve van haar drie minderjarige kinderen,
geboren op :
, geboren op :
geboren op :

gemachtigde: mr. W. Boelens, advocaat te Utrecht,

tegen een besluit van

De Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. J.M. Kobus, werkzaam bij de onder verweerder ressorterende Immigratie- en Naturalisatiedienst te Den Haag.

Inleiding

1.1 Bij beslissing van 16 februari 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiseres/verzoekster (hierna te noemen: eiseres) van 23 maart 2004 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Eiseres heeft hier tegen beroep bij deze rechtbank ingesteld.

1.2 Ingevolge artikel 82, tweede lid, Vreemdelingenwet 2000 (Vw) wordt de werking van het besluit tot afwijzing van de aanvraag niet opgeschort. Eiseres heeft de rechtbank verzocht bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat uitzetting achterwege dient te blijven, totdat op het beroep is beslist.

1.3 De gedingen zijn behandeld ter zitting van 21 maart 2007, waar eiseres niet in persoon is verschenen. Eiseres en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

Overwegingen

Ten aanzien van het beroep

2.1 In geschil is of eiseres in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

2.2 Verweerder heeft in de bestreden beslissing, onder inlassing van de overwegingen uit het voornemen, zich op het standpunt gesteld dat hetgeen eiseres naar voren heeft gebracht niet kan worden beschouwd als nieuwe feiten en omstandigheden in de zin van artikel 4:6 Algemene wet bestuursrecht (Awb). Eiseres heeft bij brief van 12 februari 2003, aangevuld bij brief van 24 april 2003 aangevoerd dat zij langdurig in Nederland verblijft en dat terugzending van onevenredige hardheid zou getuigen. Onder verwijzing naar de uitspraak van 8 november 2004 van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS), geregistreerd onder 20040451/1, stelt verweerder zich op het standpunt dat de aangevoerde omstandigheden niet kunnen afdoen aan de eerdere weigering een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen en de overwegingen waarop die weigering berust. Voorts wijst verweerder op de uitspraak van deze rechtbank, van 23 februari 2005, waarin ten aanzien van eiseres is geconcludeerd dat zij vanwege het feit dat zij met onbekende bestemming is vertrokken kennelijk geen prijs meer stelt op toelating tot Nederland.

2.3 Eiseres bestrijdt dit besluit en voert daartegen aan dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat eiseres op 23 maart 2004 een aanvraag heeft gedaan om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Eiseres heeft gesteld dat in de brief van 23 maart 2004 in samenhang bezien met de eerdere (Nawijn-)brieven van 12 februari 2003 en 24 april 2003 geen asielgerelateerde, doch enkel reguliere gronden zijn aangevoerd. Eiseres is dan ook van mening dat verweerder de aanvraag in behandeling had moeten nemen als aanvraag regulier bepaalde tijd in de zin van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder a, Vw juncto artikel 3.4, derde lid, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb). In dat verband heeft eiseres zich op het standpunt gesteld dat de bestreden beslissing in strijd is met de toepasselijke wettelijke voorschriften. Voorts is in de aanvraag een beroep gedaan op TBV 2003/38 en in het kader daarvan op het gelijkheidsbeginsel. Verweerder is daarop in de bestreden beslissing ten onrechte niet ingegaan. Ten slotte heeft eiseres opgemerkt dat de omstandigheid dat zij met onbekende bestemming is vertrokken, onvoldoende is om te concluderen dat zij geen belang meer heeft bij de beoordeling van haar verblijfsaanspraak.

De rechtbank overweegt als volgt.

2.4 Eiseres heeft op 3 augustus 1993 een aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. De afwijzende beschikking van 17 januari 1996 is bij uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Amsterdam, van 20 maart 1998 onherroepelijk geworden door ongegrondverklaring van het beroep. Op 25 augustus 1998 heeft eiseres een aanvraag voor verblijf wegens tijdsverloop in de asielprocedure en humanitaire redenen ingediend. Deze aanvraag is afgewezen bij besluit van 2 november 1999. Een daartegen ingediend bezwaar is ongegrond verklaard bij besluit op bezwaar van 30 november 2001. Laatstvermeld besluit is inmiddels rechtens onaantastbaar geworden nu een verzet tegen de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Amsterdam, van 15 maart 2003 ongegrond is verklaard bij uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Amsterdam van 25 mei 2002.

2.5 Vervolgens heeft eiseres op 9 augustus 2002 een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend. De afwijzende beschikking van 24 januari 2003 is bij uitspraak van deze rechtbank, van 22 februari 2005, onherroepelijk geworden door niet-ontvankelijkverklaring van het beroep nu geconcludeerd werd dat eiseres, blijkens het model M100, van 22 september 2004, was geregistreerd als zijnde met onbekende bestemming vertrokken (MOB) en derhalve geen prijs meer stelt op toelating tot Nederland en geen belang meer heeft bij een beoordeling van de rechtmatigheid van de bestreden besluiten.

2.6 W. Boelens, werkzaam bij Vluchtelingenwerk heeft bij brief van 12 februari 2003 een beschrijving gegeven van de situatie van eiseres en haar gezin. In die brief is onder meer het volgende vermeld: "(...) Meneer en mevrouw verblijven inmiddels 9,5 jaar in Nederland. Zij hebben drie kinderen die allen hier te lande zijn geboren. (...): zij zijn volledig "vernederlandst" en hebben buiten hun nationaliteit geen enkele sociale en / of emotionele band met het herkomstland van hun ouders. Een (gedwongen) terugkeer naar Congo zou dan ook met name voor de twee oudste kinderen, van resp. bijna negen- en vijfjarige leeftijd, een gebeurtenis met zeer ingrijpende gevolgen zijn. Terugzending van deze familie naar Congo zou naar ons oordeel getuigen van een onevenredige hardheid." De brief is aangevuld bij brieven van respectievelijk 24 april 2003 en 23 maart 2004.

2.7 W. Boelens heeft in de brief van 24 april 2003 naar de brief van 12 februari 2003 verwezen als het verzoek om (onder meer) eiseres en haar drie minderjarige kinderen in aanmerking te brengen voor een vergunning op grond van schrijnende humanitaire omstandigheden (een zogenaamd 14-1 verzoek). Onder verwijzing naar de brief die in maart 2002 door vier hoogleraren in de gedragswetenschappen aan de Rijksuniversiteit Groningen aan de Tweede Kamer is verzonden, is ook aangegeven dat uitzetting van kinderen van asielzoekers die al jarenlang in Nederland verblijven ernstige gevolgen heeft voor hun emotionele en sociale ontwikkeling alsook voor hun verstandelijke ontplooiing.

2.8 W. Boelens heeft in de brief van 23 maart 2004 de aanvraag om een vergunning tot verblijf in verband met de toezeggingen van minister Nawijn aangevuld in die zin dat verzocht wordt om een vergunning tot verblijf regulier op grond van artikel 14 lid 1, aanhef en onder a, van de Vw juncto artikel 3.4, derde lid van het Vb. Voorts is hierin nog gesteld dat op basis van het advies van de Adviescommissie Vreemdelingenzaken van 9 februari 2004, eiseres en haar kinderen zowel op grond van tijdsduur, vooronderstelde worteling alsook op de grond dat sprake is van drie minderjarige kinderen die hier te lande zijn geboren en afgezien van hun nationaliteit geen enkele band hebben met hun land van herkomst, zich zouden behoren te kwalificeren voor een vergunning tot verblijf als "schrijnend geval". Tot slot wordt onder aandacht van verweerder gebracht dat eiseres bij schrijven van 19 december 2003 tevens een beroep heeft gedaan op TBV 2003 / 38 (de zogenoemde eenmalige regeling voor asielzoekers).

2.9 Verweerder heeft bij brief van 26 oktober 2005, gericht aan Vluchtelingenwerk Nederland, medegedeeld dat de brief van 23 maart 2004, gelet op de inhoud daarvan, aangemerkt is als een asielaanvraag. Verder is daarin de volgende passage opgenomen "Indien u van mening bent dat ik het verzoek ten onrechte als een asielaanvraag opvat, verzoek ik u mij dat binnen twee weken na heden te berichten.". Eiseres is uitgenodigd voor een gehoor op 23 november 2005.

2.10 Uit het door verweerder opgemaakte rapport van 23 november 2005 blijkt dat eiseres geen gevolg heeft gegeven aan voornoemde uitnodiging en op geen enkele wijze de reden van haar afwezigheid kenbaar heeft gemaakt.

2.11 Verweerder heeft vervolgens op 6 januari 2006 een voornemen asiel uitgebracht, welk voornemen is verzonden aan Schoolplein advocaten, ter attentie van mr J.M. Langenberg. In het voornemen is onder verwijzing naar artikel 4:6 van de Awb gesteld dat niet is gebleken van nieuw gebleken feiten en omstandigheden. Voorts wordt verwezen naar de uitspraak van 23 februari 2005 van de rechtbank te 's-Gravenhage, waarin ten aanzien van eiseres is geconcludeerd dat zij kennelijk geen belang meer heeft bij de beoordeling van de rechtmatigheid van de bestreden besluiten. Eiseres is in de gelegenheid gesteld binnen vier weken haar zienswijze op dit voornemen schriftelijk naar voren te brengen.

2.12 Eiseres heeft van de gelegenheid een zienswijze in te dienen geen gebruik gemaakt.

2.13 Tussen partijen is primair in geschil of verweerder de brief van 23 maart 2004 terecht heeft kunnen aangemerken als een (herhaalde) aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw.

2.14 Voor de beantwoording van de bovenvermelde vraag acht de rechtbank allereerst van belang te constateren dat tussen partijen niet in geschil is dat de bovenvermelde brief van 23 maart 2004 in samenhang met de brieven van 12 februari 2003 en 24 april 2003 moet worden aangemerkt als een aanvraag, gedaan namens eiseres. Het lag dan ook op de weg van eiseres verweerder nadere inlichtingen te verstrekken met betrekking tot aard en strekking daarvan. Van de zijde van eiseres is niet aangevoerd, noch is de rechtbank ambtshalve gebleken dat verweerders verzoeken om inlichtingen niet waren verzonden aan een gemachtigde van eiseres. De rechtbank merkt in dit verband nog op de gemachtigde van eiseres ter zitting heeft verklaard dat er ten tijde van het voornemen geen contact was met eiseres. Deze laatste omstandigheid dient naar het oordeel van de rechtbank voor rekening van eiseres te blijven.

2.15 Gelet op het vorenstaande heeft verweerder de in geding zijnde aanvraag terecht kunnen aanmerken als een asielaanvraag. Ook overigens bestaat er naar het oordeel van de rechtbank geen grond om te oordelen dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven. De rechtbank merkt in dit verband nog op dat in beroep geen feiten of omstandigheden zijn aangevoerd waaruit de conclusie zou moeten worden getrokken dat eiseres ten onrechte niet voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in aanmerking is gebracht.

2.16 De rechtbank voegt hier nog aan toe dat de omstandigheid dat verweerder niet is ingegaan op het beroep dat eiseres heeft gedaan op TBV 2003/38 evenmin tot gevolg moet hebben dat het bestreden besluit op deze grond voor vernietiging in aanmerking komt. De rechtbank overweegt in dit verband allereerst dat weliswaar in de brief van 23 maart 2004 is gerefereerd aan eventuele (naar het oordeel van de rechtbank als regulier aan te merken en ambtshalve toe te kennen) verblijfsaanspraken in het kader van laatstvermelde TBV. Dit vond evenwel plaats in het kader van een verwijzing naar de hierboven in 2.8, reeds aangehaalde brief van 19 december 2003. In dit schrijven is van de zijde van eiseres aangegeven dat zij meent in aanmerking te komen voor een ambtshalve vergunning op grond van TBV 2003/38. Het bestreden besluit kan niet worden beschouwd als een (appellabele asiel-)besluit op het bij brief van 19 december 2003 gedane verzoek, zodat de desbetreffende grief buiten de omvang van het geding valt.

2.17 Voorts is de rechtbank niet gebleken van enig bezwaarschrift tegen het niet tijdig beslissen op een reguliere aanvraag.

2.18 Gelet op het vorenstaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

Ten aanzien van de voorlopige voorziening

2.19 Gegeven de beslissing in de hoofdzaak is er geen grond meer voor het treffen van de verzochte voorlopige voorziening, zodat het verzoek zal worden afgewezen.

Ten aanzien van het beroep en de voorlopige voorziening

2.20 Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is niet gebleken.

Beslissing

De rechtbank:

Ten aanzien van de hoofdzaak:

verklaart het beroep ongegrond.

De voorzieningenrechter:

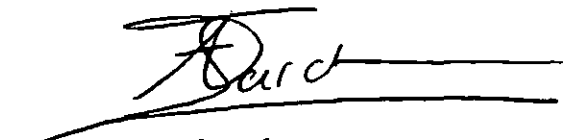
Ten aanzien van de gevraagde voorlopige voorziening:

wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. F.M.D. Aardema, lid van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken, tevens voorzieningenrechter, en uitgesproken in het openbaar op 7 juni 2007 in tegenwoordigheid van mr. C.G.J.M. Moison, als griffier.

de griffier

de rechter

afschrift verzonden op:

11 JUN 2007

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen, voorzover die betreft het beroep, binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

Tegen deze uitspraak staat, voorzover die betreft het verzoek om een voorlopige voorziening, ingevolge artikel 37, tweede lid, aanhef en onder d, Wet op de Raad van State geen hoger beroep open.

SCHOOLPLEIN

ADVOCATEN

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht
tel (030) 231 36 46
fax (030) 234 29 95
e-mail: info@schoolpleinadvocaten.nl
www.schoolpleinadvocaten.nl

Correspondentie uitsluitend:
Postbus 13319
3507 LH Utrecht

secretariaat
Els Oostrum
Lucy Peeters

mr R Vleugel
mr S Spans
mr J M (Hans) Langenberg
mr D Gürses
mr W Boelens
mr J E Jalandoni
advocaten en procureurs

Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van
State / Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag
FALK en fax 070 3651380

uw kenmerk 7 IND 20060355

uw kenmerk

12 juni 2007

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

3488

B 12 JUN 2007

ZAAKNR. 200704048

AAN:

1/3

BEHANDELD: DD:

PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Hiertoe bepaaldelijk gevolmachtigd door appelante, mevrouw mede ten behoeve van haar drie minderjarige kinderen en , zonder vaste woon- of verblijfplaats en derhalve woonplaats kiezende aan het adres Schoolplein 5A (Postbus 13319 3507 LH) te Utrecht, dien ik nog beroep in tegen de aangehechte uitspraak dd. 7 juni (verzonden 11 juni) 2007 van de Rechtbank Utrecht met kenmerk AWB 06 / 12739 (*) waarbij het beroep tegen de beschikking dd. 16 februari 2006 van verweerder, de Staatssecretaris van Justitie ongegrond is verklaard.

Het hoger beroep berust op de volgende grieven.

Grief 1

Ten onrechte overweegt de Rechtbank in rechtsoverweging 2.15 dat verweerder de brief dd. 23 maart 2004 terecht heeft kunnen aanmerken als een (herhaalde) asielaanvraag.

Toelichting

De brief dd. 23 maart 2004 kan, gelet op de inhoud en de bewoordingen waarin deze gesteld alsook de verwijzing naar de eerdere brieven dd. 12 februari 2003 en 24 april 2003 niet anders gelezen worden dan dat appellante hiermee beoogt in aanmerking te komen voor een reguliere vergunning tot verblijf op grond van art.3:4 lid 3 Vreemdelingenbesluit.

De Rechtbank heeft, evenals verweerder, miskend dat uit de artt. 1:3 en 4:2 Algemene Wet Bestuursrecht in samenhang met de artt. 14 en 28 Vreemdelingenwet voortvloeit dat het de aanvrager is wettelijk en beleidsmatig kader zijn aanvraag beoordeeld dient te worden.

Dat appellante niet is ingegaan op de uitnodiging van verweerder voor het verstrekken van nadere inlichtingen met betrekking tot de aard en strekking van haar aanvraag (namelijk of deze als asielaanvraag danwel reguliere aanvraag behoort te worden aangemerkt) is niet van belang nu de aard en strekking van de aanvraag reeds onomstotelijk blijkt uit de brief dd. 23 maart 2004.

In dit verband wordt tevens verwezen naar de ter zitting dd. 21 maart 2007 overgelegde pleitnota (*), waarvan de inhoud dient te worden gelezen als integraal deel uitmakend van de gronden van het hoger beroep.

Grief 2

Ten onrechte overweegt de Rechtbank in rechtsoverweging 2.16 dat het bestreden besluit niet voor vernietiging in aanmerking komt omdat verweerder niet is ingegaan op het door appellante gedane beroep op TBV 2003 / 38.

Toelichting

De Rechtbank is van oordeel dat deze grief buiten de omvang van het geschil valt omdat het bestreden besluit niet is aan te merken als een (appellabel asiel)besluit op het bij brief dd. 19 december 2003 gedane verzoek.

Gelet op de bewoordingen van de brief dd. 23 maart 2004 dient deze te worden gelezen in aanvulling op, en derhalve in onderlinge samenhang met -onder meer- de brief dd. 19 december 2003 waarin het beroep op TBV 2003 / 28 is gedaan. In zoverre valt het ultblijven van een reactie van verweerder op dit bij brief dd. 19 december 2003 gedane, en bij brief dd. 23 maart 2004 herhaalde verzoek om toepassing te geven aan dit TBV weldegelijk binnen het geschil zoals dat aan de Rechtbank is voorgelegd.

Gezien het gestelde in de toelichting op grief 1 kan bovendien van een appellabel asielbesluit geen sprake zijn.

Grief 3

Ten onrechte bepaalt de Rechtbank in rechtsoverweging 2.17 dat het beroep ongegrond dient te worden verklaard.

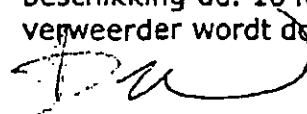

Schoolplein SA
3581 PX Utrecht

Toelichting

Nu de brief dd. 23 maart 2004 evident een reguliere aanvraag betreft, had de Rechtbank het beroep niet ongegrond kunnen verklaren, maar zich onbevoegd moeten verklaren om van het beroep kennis te nemen en het beroepschrift met toepassing van art. 6:15 Algemene Wet Bestuursrecht moeten doorzenden aan verweerder om binnen de reguliere bezwaarprocedure te worden afgehandeld.

Redenen waarom appellante verzoekt het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak waarvan hoger beroep te vernietigen en te bepalen dat het tegen de beschikking dd. 16 februari 2006 ingestelde beroepschrift als bezwaarschrift aan verweerder wordt doorgezonden.

W. Boelens